

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Indictio, Acta & Decreta Synodi Diœcesanæ Paderbornensis

Diözese <Paderborn>

Nevhvsii, [1688]

Tit. XV. De Exorcismis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-36013

4. Et quoniam rudis populus sæpè ex ignorantia superstitionibus inquinatur, Parochi subditos suos diligenter de illis erudiant, & inter cætera superstitosum esse, expectare quemcunque effectum à quâcunque re, quem res illa nec ex sua natura, neque ex institutione divinâ, nec ex ordinatione vel approbatione Ecclesiæ producere potest.

5. Grave peccatum Deo valde injuriosum, & Reipublicæ imprimis noxium est superstitio, ad quam reprimendam & extirpandam ferventur ea quæ Sixtus V. in Bulla cæli & terræ statuit.

T I T U L U S X V.

De Exorcismis.

I.

Licentiam exorcizandi à Nobis adeptus purâ & mundâ conscientiâ magnâque humilitate ac fide ad id muneris obeundum accedat, in ejusdemque functione graviter, piè ac religiosè se gerat, nec verba Ritualis Romani nostræve agendæ excedat.

2. Mulieri Energumena Exorcismum adhibiturus id præstet duabus saltem personis probatæ vitæ præsentibus, ijsque, si fieri possit, Energumena consanguineis aut affinibus.

3. Quanquam Exorcismorum usus ex divinâ Institutione, Apostolica traditione & universali Ecclesiæ consuetudine & præscripto, pro expellendis ex humano corpore dæmonibus, ædibus illorum infestatione liberandis, pro varijs damnis ac malis, quæ per tempestates, bestias noxias, venena vel quâvis aliâ ratione inferri solent, avertendis, utilis omninò sit & salutaris, eorundem nihilominus abusus tot ac tanta peperit incommoda, ut non levis cautela adhibenda sit.

4. Quare nullus omnino in Civitate ac Diœcesi nostrâ Paderbornensi posthac præsumat exorcizare, vel judicare, an aliquis sit, vel non sit obsessus, sine nostra nostrivè Vicarij in Spiritualibus Generalis facultate per præsentos seu alias scripto obtentâ.

5. Ne verò nostra hæc inhibitio indigentibus incommoda sit, præsentium tenore permitimus Pastoribus ad curam animarum, & Pastoralia Sacramenta administranda nostrâ Episcopali auctoritate ordinariâ approbatis, ut in omnibus locis sui districtûs Exorcismos adhibere queant.

6. Licentiam porrò Exorcismis utendi à nobis, vel ante dicto nostro Vicario adeptus, & deinceps adepturus, licet operetur in persona Ecclesiæ, & eatenus ejus preces sint Deo gratæ & exaudiantur, sit nihilominus purâ & mundâ cum primis conscientiâ, profundâ humilitate ac ferventi in Deum fide, & fiducia in divina tutela & ope, orationi & Jejunio alijsque sub ijsdem comprehensis pijs operibus deditus, quibus homo contrâ maleficia & dæmonis machinationes maximè præmunitur, ad id muneris obeundum accedat, in ejusdemque functione graviter piè ac religiosè se gerat, nec alijs quàm Rituali Romano Diœcesi huic nostræ accommodato præscriptis utatur Exorcismis, precibus & cærimonijs, quantumcunque piæ & bonæ appareant, sine nostrâ nostrivè Vicarij supradicti permissione.

6. Non temerè credat Exorcista aliquem esse obsessum, intoxicatum, aut locum infestum, aut Spiritum vagari, cum cæcitas & credulitas hominum millies in ejusmodi vel errârit, vel malitiâ fraudem texuerit, uti frequens docet etiamnum experientia. Proinde neque facile adhibeat Exorcismos, nisi signis prudenti medicorum, suo aliorumque maturo Doctorum Judicio examinatis perspicuè constet, esse Energumenum aut maleficio affectum &c. multò minus morbos hominum, pecorum languores, aut damna possessionibus illata statim incantationibus, aut maleficijs attribuat, nec homines dum id ordinariè existimant, in ista sinat hærere opinione nimè verò confirmet, ne frustra remedia Ecclesiæ ad alios fines & effectus, quàm ordinata sunt, adhibeantur cum periculo contemptis, dum speratos effectus sed indebitos non producant.

7. Quamvis evidenter cognosci nequeat, quando homo à dæmone obsessus, vel maleficio sit intoxicatus, certiora tamen mali prioris indicia sunt, si linguâ peregrinâ pluribus verbis loquatur, vel loquentes intelligat, si scientiam legendi, scribendi, cantandi artificiosè sine prævia in-

structione

structione monstret, si distantia & occulta patefaciat, vires supra ætatis suæ seu conditionis naturam exerat, præsertim si, eum remittit afflictio, nesciat ut antea de occultis respondere, si iussus invocare nomen Dei, aut orationes pias dicere, id facere nequeat, si horreat & contremiscat, quando ipso in seio adhibentur Sanctorum Reliquiæ, Crucis signum, aqua benedicta, & his similia, quæ ex probatis auctoribus Exorcista nosse studebit. Proderit etiam occultè & discretè causas inquirere, ob quas dæmon putetur ingressus, aut afflictus maleficio affectus, quæ licet aliquando sint solius Dei gloria, & afflictio augmentum meriti, ordinariè tamen causa sunt peccata, videlicet desperatio ex amissione bonorum temporalium, nimia cum dæmone vel cum hominibus, qui cum eo commercium habent, familiaritas, parentum vel aliquorum de maleficio suspectorum mala dæmonis imprecatio, in superstitionem propensio, gravis alicujus criminis confessione nondum expiati, aut voluntariè in eadem omissi conscientia, & in tali statu sacræ Eucharistiæ sumptio, nimia ex scrupulis anxietas, per quam, nisi à peritis Confessarijs maturè occurratur, miseri homines ad varias perturbationes & desperationem adiguntur. Signa verò particularia maleficij præter insolita Symptomata, & effectus corporis accedente Judicio expertorum medicorum etiam sunt, si morbus præcedentibus minis alicujus personæ suspectæ subito fuerit exortus, si in corpus afflicti ingesta deprehendantur talia, quæ naturæ vi inferri aut generari in eo non possunt.

9. Itaque dum Exorcista his ex signis comperit aliquem Energumenum aut intoxicatum esse, non rejiciat propterea naturalia remedia, confert enim sæpè atræ bilis expurgatio, idè licet primas det Spiritualibus, permittat tamen afflictio ex præscripto Medici uti medicinis idoneis à se prius benedictis ad hypochondriæ malum minuendum, ipse tamen eas non adhibeat, sed Spiritualia, quæ ut feliciorum successum habeant, conscientiam peccatorum maculis purgatâ in oratione ad Deum, fervente Symboli Apostolici recitatione, nec non Jejunijs alijsque carnis afflictionibus aliquot dies se exercent, sibi que persuadeat sine ejusmodi præparationibus sæpè parum aut nihil profici, juxta testimonium Christi: hoc genus in nullo potest exire nisi in oratione & Jejunio. Dein Exorcismos adhibeat juxta agendæ nostræ formam præscriptos, impressionem signi Crucis, Reliquias Sanctorum, Agnum Dei, ut vocant, aquam & cereum benedictum, panes sacros, palmas, salem & alia ejusmodi usitato ritu Ecclesiæ benedicta. Sæpius verò utatur signo Crucis, sed cum reverentia & attentione rei signatæ, id est, passionis & mortis Christi Domini, hoc enim vim magnam habet, & adfert homini fiduciam & defensionem, dæmoni verò terrorem incutit, eumque in fugam agit.

10. Quia non suis viribus aut potentia sed solius Dei Misericordiam & Christi meritis nixus adversus diabolum, Dei & humani generis infestissimum inimicum omnis Exorcista arma suscipit, hinc ab omni fastu & vanæ gloriæ ostentatione sit alienus, Caveat adhuc in Exorcismis à ritibus & rebus ab Ecclesia non approbatis; siquidem Orationes proprio ingenio compositæ suspectæ esse solent, & non tam efficaces, quàm si Ecclesiæ auctoritate & jussu instituantur. Nullis Jocos, superfluis & nugatorijs interrogationibus, nec ad vana & curiosa edicenda Diabolum adjuret, sed solum ad ea, quæ ad rem pertinent, & ad augendam Dei gloriam & solamen afflictionis erunt convenientia, videlicet de numero, nomine Spirituum obsidentium, tempore & modo, quo ingressi sunt, de causa ingrediendi, & alijs ejusmodi, & an detineantur in corpore ob magicam aliquam operam aut signa malefica, quæ si obsessus ore sumpserit, evomat, vel si alibi fuerint disposita, ea manifestet, ut inventa comburantur. Exorcismos igitur legat, & faciat cum imperio & auctoritate, magnâ fide, humilitate & fervore, & quibus sacris verbis aut signis advertit dæmonem magis urgeri, ijs magis & crebrius instet; si autem viderit obsessum aliquam corporis parte commoveri, pungi, aut tumorem apparere, ibi Crucis signum & aquam benedictam, quæ semper in promptu esse debet, adhibere non intermittat, servato tamen semper decore & honestate, & salvâ etiam rerum sacrarum Reverentiâ. Proinde si coram Sacram Eucharistiâ fieri contingat Exorcismos, nullo modo ea corpori Energumeni, sed Sanctorum Reliquiæ debitâ cum Reverentia & decore applicentur. Quia verò dæmon, teste S. Cypriano, citius & segnius, quem obsidet, deserit, prout vel fides patientis adjuvat, vel gratia curantis aspirat, debet Exorcista, quando jam se ipsum ritè ad hoc munus disposuit, etiam curare, ut ex parte afflictionis non sit defectus; curet itaque diligentissimè, ne afflictus spretis Ecclesiæ Ministris ad magos, ariolos, divinatores vel quoscunque Exorcistas Laicos pro levamine recurrat, aut remedijs superstitiosis
utatur

utatur. Unde Pastores Vice Pastores, Concionatores, Catechistæ & Confessarij sæpius & graviter explicent illius peccati malitiam, & pericula incidendi in plenam servitutem ipsius Dæmonis, quibus se tali modo obijciunt.

II. Quoniam non omni spiritui facilè leviterque est credendum ob multiplices easque frequentissimas, quæ in hujusmodi visis & maleficiorum denunciationibus intervenire solent, tum malignorum hominum fraudes, tum diabolicas illusiones, idcirco ut eæ melius discernantur, sequentes præscribimus regulas diligenter observandas.

1. Effectus, qui solertiâ & ingenio humano fieri potest, vel aliquando positus est, suspectam facit opinionem de Spiritu vel maleficio.

2. Is qui denuntiat visâ quædam vel infestas actiones aut maleficia, diligenter exponendus est, fœmina an vir, juvenis an senex, timidæ complexionis aut pusilli animi an generosi sit, item an tristis & melancholicæ an lætæ sit naturæ & morum, pro qualitate enim denuntiantium, minor est denuntiationi fides habenda.

3. Si primus denunciatus haberi nequeat, suspecta redditur denunciatio & plerumque falsa.

4. Sin primus denuntians reperitur, more iudicibus usitato, varijs quæstionibus etiam vagis & alienis est examinandus, & iterum alio ordine & mutatis ante dictorum adjunctis ac subtiliter excutiendus, an vacillet narratio vel suis alicubi dictis repugnet, tunc enim fallacia certò credi potest.

5. Videndæ circumstantiæ primæ personæ denuntiantis, an sit pauper, avida lucri, improbæ vitæ, malè educata, amans otij, contentionum & inimicitiarum: hæc enim suspitionem falsi movent prudentibus.

6. Destitue terrorè interdum denunciatus conveniri debet, & onere cautionis de infamiâ gravandus, si constanter asseveret Spiritum quempiam visum, & si junior ætate, virgine, si adultus carcerum minis, similive pœnâ ad veritatem cogendus.

His siquidem Regulis plurimæ deteguntur fraudes, ad quas natura hominum lapsa nimis est proclivis.

12. Ubi verò omnibus maturè examinatis, vera Spirituum visio comprobata fuerit, mali à bonis hiscè signis uti certioribus, potissimum solent discriminari.

1. Si ad præsentiam vel usum rerum sacrarum diffugiat, ut coram SS. Eucharistiâ, ad asperisionem aquæ benedictæ, ad usum signi crucis, ad invocationem nominis J E S U, Beatissimæ Virginis Mariæ, aut alicujus Sancti, ad usum sacrarum Reliquiarum, sacre Imaginis, Agni Dei, cerei benedicti, Stolæ sacre, & similibus quibus Ecclesiâ uti consuevit contra diabolicas fraudes amuletis, quæque veræ Religionis Catholicæ sunt certa signa, tunc enim exploratum redditur Spiritum esse malignum, item, si hujusmodi dissuadeat aut improbet.

2. Si dicat aut ingerat ea, quæ sunt contra fidem, vel doctrinam Ecclesiæ, vel quæ à moribus & Regulis Sanctorum sunt aliena.

3. Si pravam, falsam aut frivolam prætexat apparitionis suæ causam, ut, quòd ex Imperio alicujus magi redeat, vel ut denunciaret seu manifestet aliqua curiosa vel noxia.

4. Si sermonibus suis hominem incendat ad superbiam, vanam gloriam, inobedientiam, rixas, nimiam animi præsumptionem, desperationem aut alios similes affectus inordinatos.

5. Si prohibeat sua tractari cum superioribus Ecclesiasticis, aut ijs exponi, ut Episcopo loci aut ejus vices gerenti, Confessario aut alijs, non enim boni Spiritus quærent tenebras, nec volunt ordinatum agendi modum & in Ecclesiâ usitatum vel à SS. Patribus præscriptum inverti & immutari.

6. Si blandè accedat initio, postea verò terrorem incutiat, anxietatem, desolationem & perturbationem animi, quemadmodum enim boni Spiritus, etsi initio aliquid terroris adferant, suâ præsentia tamen ante recessum illuminant, solantur & tranquilliant animos illorum & ad salubriora ac sanctiora disponunt, quibus apparent, ut passim testatur sacra Scriptura, ita contra Spiritus maligni solent initio blandè se insinuare, sed in decessu in animo horrorem, perturbationem & inclinationem aliquam malam relinquere.

7. Si in formâ tetra aut abjectâ appareat, ut in formâ Æthiopsis, canis, hirci, serpentis, bufonis aut similis animalis vel cum fœtore, tumultu, horrore seu clade discedat, vel etiam si appareat in formâ humanâ sed monstrôsâ cum pedibus cornicis, bovis, aut equi vel sit staturæ proccæ, vel nimis exilis, vix enim existimandum est, dæmonem in humanâ formâ divino permisso apparere, nisi cum notabili signo alicujus deformitatis.

8. Si quando præstitum fuerit, quòd subsidij causâ petierit, rursus alijs occasionibus frivolis quæstis redeat, animæ enim justorum, quæ ignibus purgatorijs expiantur, ubi pro illis satisfactum fuerit, aut non redeunt, aut semel tantum, ut gratias agant. Dæmones verò quia paucis congressibus nequeunt consequi suum finem, quærent varias redeundi occasiones, ut tandem homines decipiant, in peccata & barathrum desperationis aut in superbiam & præsumptionem nimiam pertrahant.

Quare cum frequenter apparent ejusmodi animæ sive Spiritus, earum nomine suspectum est habendum objectum visum, ac meritò semper observanda monitio S. Antonij: cum aliqua obtulerit sese visio, inquit, audacter requirite, quis sit ille & unde veniat, ac sine mora, si Sanctorum fuerit revelatio, angelicâ consolatione timor vertetur in gaudium; si verò diaboli fuerit oblata tentatio, fidelis animæ percuntationibus evanescet.

P A R S